

Serçenin Ölümü

– Mehmet Şeref · 25 Ağustos 2011

Her zamanki bıkkın tavrı ile gözlerini oğuşturup yastığın altından saatini çıkararak tepesinde gece gündüz sönmeyen ışığa tuttu genç adam. Kalkma vaktinin geldiğini düşündü. Uzun uzun gerindi, altta yatan arkadaşını rahatsız etmemeye çalışarak usul usul yattığı ranzadan indi. Ayağı alışkın hareketlerle terliği hemen de bulmuştu nasılsa.. Koğuşun kapıya yakın yerinde sonradan yapılan ve ellibeş kişiye hizmet veren tuvalete yönelip günlük temizliğine başladı.. O kesif nefes kokusunun arasında bir nikotin kokusu ayırdetti burnu. Ve nihayet yanılmadığını anladı, ağzında siğarası ile görevli gardiyan gelmiş, kocaman anahtarı kilide sokmuş, zincir şangırtıları ile kapıyı açıyordu nihayet..

Bu sesler onun için gündelik özgürlüğünün sembolü sayılırdı bir bakıma. Çünkü gündüzlerini eski bir handan cezaevine dönüştürülün bu asırlık yapının üst katında pencereleri tam da küçük kentin orta yerindeki caddeye bakan büyükçe bir salonda geçiriyordu. Burası biraz da kendisinin çabaları ve katkıları ile kütüphaneye dönüştürülmüş, mahkumların eğitimi için kadrolu bir öğretmen atanmış, haftanın üç günü belirli saatlerde de mahkumların eğitim ve öğretimine hizmet verir hale getirilmişti. Ayrıca bu salonda okuma saatleri düzenleniyor, küçük çaplı kurslarla mahkumlara beceri kazandırılıyordu.

Kapıların açıldığını anlayınca aceleci tavırlarla temizliğini bitirdi. Bir solukta giyinip kendini küçücük avluya attı. Çaycı çoktan kalkıp çayı demlemiş, gardiyanlara ve kendisi gibi erken kalkanlara çay vermeye başlamıştı bile.. Zeytin ekmekten oluşan kahvaltısını iki çay eşliğinde bitirip yukarı çıktı. Özgürlüğünü yaşadığı kütüphanedeydi şimdi. Orada hem Milli Eğitim Bakanlığı ile gerekli yazışmaları yapıyor, hem kitapların ayırım ve düzenlemesini yapıyor hem de özgür bir havada kendi işlerini yapıyordu. İlk işi sobayı yakmak oldu, güneşli ama soğuk bir bahar günüydü. Yarıyı yukarıya sürülerek açılan koca pencerelerden birini açıp altına bir takoz dayadı, üç beş dakikada temiz hava dolardı içeriye. Tam penceriye açmıştı ki, bir serçenin hızla cama çarpıp oradan da aşağıya, ön bahçeye düştüğünü farkettti.. İçgüdüsel bir tavırla kendini önce koridora, sonra merdivenlere attı, gardiyana rica edip ön bahçeye çıktı. Cama çarpıp düşen serçe çarpınıp duruyordu, eline aldı şefkatle, ve avuçları içine hapsedip sıcak nefesini hohlamaya başladı. Serçenin üşüdüğünü düşünüyordu sadece.. Bir anda bunun henüz bir yavru olduğunu farkettti.

Ne zaman olmuştu bir kuşa böylesine yakın olmayalı. Bilmiyordu bunu. Bilmek de istemiyordu. Doğdu doğalı bu dört duvar arasında hissediyordu kendini. Bu düşüncelerle ve avucundaki serçe yavrusu ile içeri girerken yavrunun hareketsiz kaldığını hissetti. Avucunu aralayıp yokladı ürkek hareketlerle. Ölmüştü serçe yavrusu. Hem de avuçlarında. Öylece kaldı. Usulca geriye dönüp donu henüz çözülmüş bir ağacın yeşermemiş dalları altında küçük bir çukur açtı elleri ile.. Serçe yavrusunu yatırdı oraya, toprağı tekrar çukura doldurup iki damla gözyaşı ile suladı. Başı öne eğik şekilde girdi içeri, merdivenlere yöneldi yukarı çıkmak için. Ve tam o anda üç ay önce bir arkadaşının "ya hocam, bu kadar yazıyorsun, yeni doğmuş bir bebek için de bir şiir yazsana" deyişi canlandı gözünün önünde.. Ağır adımlarla kütüphaneye geldi, her zaman hazırda tuttuğu karalama defterini çıkardı, ve aşağıdaki dizeleri yazdı...

Ađlayarak "Merhaba",
Deyince řu dñnyaya
O gñzelim gñzlerin,
Kimbilir
Neler, neler
Anlatacaktın bana,
Ahhhhhh... Bir de olsaydı dilin..

M. şeref HOřAF